

страна станали началство, тогава между новото началство и народътъ ся захванали недоволствия. Началството, като началство, старало ся да въдвори порядъкъ, но понеже при распаленното състояние на умоветъ, при застоя на всичкитъ работи и при всеобщата бѣдность, порядъкътъ билъ рѣшително невъзможенъ, то популярността на новото началство ся изгубила още въ първитъ дни на неговото господство, измежду безплоднитъ трудове да укроти народното вълнение. Пролетарътъ видѣлъ съ наивно изумление и съ комически или по добръ съ трагикомически гнѣвъ, че побѣдата на третото съсловие, съвсѣмъ ся не относи къмъ пролетарътъ, и че всѣкакви политически права съществуватъ и иматъ значение само за състоятелни чловѣци, т. е. за онези чловѣци, които при всѣкакъвъ порядъкъ на работитъ живѣйтъ не съвсѣмъ лоше. Пролетарътъ като не глѣдалъ на своята неразвитостъ или както казватъ другитъ писатели, по причина на своята неразвитостъ, намѣкналъ въ една минута, че освѣнъ родова аристократия, има и аристократия парична, и че последната аристократия добила отъ пролетарътъ пълна побѣда надъ първата, отъ която побѣда, пролетарътъ нищо друго не спѣчелилъ, освѣнъ едни топли юмруци. Избирателитъ на третото съсловие, които издържали побѣда и завладѣли градската власть, казвали, че това е превъсходно, и Бали казвалъ „*превъсходно*,“ и Лафайетъ съ националната гвардия казвалъ — „*превъсходно*,“ пролетарътъ, пакъ по своята неразвитостъ не можалъ да разбѣре, какво имало превъсходно?